

NAVO vermorzelt Europa

5 maart 2025

De NAVO had bij de oprichting als doel om de communistische Sovjet Unie buiten de deur, het ontspoorde Duitsland binnen haar grenzen en de Amerikanen als toezichhouders in Europa te houden. Na de vernietigende Tweede Wereldoorlog was dit een begrijpelijke stap. Maar na de val van de Sovjet Unie is de VS veranderd en ook haar inzet in en met de NAVO. De NAVO zorgt nu onder aanvoering van de VS voor instabiliteit in Europa en delen van de wereld. En dat moet veranderen. Want niet de VS zal hier onder lijden, maar de Europese landen.

Giftige bondgenootschap

Je vraagt je af wat er met de Europese leiders aan de hand is als zij zonder kritiek accepteren dat hun 'bondgenoot' hun zo nodige gastoevoer met Rusland vernietigt. [En niet voor de eerste keer](#). Waarom wordt het onderwerp Nordstream zo verzwegen, in de media, in de politiek? Wat is het dat ons in zo'n giftige en destructieve relatie houdt met onze 'vrienden' overzee?

Zouden onze politici niet voelen dat deze relatie niet (meer) deugt? Dat het opblazen van Nordstream een oorlogsdaad was van de Verenigde Staten tegen de Europese landen? Zouden ze niet inzien dat de oorlog in Oekraïne door het Westen, lees de VS, niet alleen geprovoceerd is, maar eigenlijk een oorlog tegen Rusland én Europa is?

Het antwoord is ja, de Europese leiders zullen dat echt wel inzien.

Neem Macron, die een hard standpunt inneemt. Kort na de inval van Rusland in Oekraïne in februari 2022 probeerde de Macron [het conflict diplomatiek op te lossen](#). Tijdens de eerste zomer van de oorlog zei hij dat het belangrijk was dat Moskou niet vernederd werd en dat er een Europese veiligheidsorde moest komen waar Rusland deel van uitmaakte. Er gaan onbevestigde berichten dat de Europese leiders de VS 'gesmeekt' hebben af te zien van zijn ambitie om Oekraïne lid van de NAVO te laten worden. Dit voornemen is immers de aanleiding voor deze oorlog.

Inmiddels is duidelijk dat de sancties tegen Rusland vooral gedragen worden door de Europese landen. De VS investeert ogenschijnlijk veel geld in deze oorlog, maar dat geld gaat van de met schulden gevulde Amerikaanse schatkist, naar de Amerikaanse wapenindustrie. De oorlog bevordert de Amerikaanse economie en versterkt de werkgelegenheid.

[Forbes schreef in maart dit jaar](#): *“Nu de spanningen tussen grote mogendheden blijven toenemen, verhogen veel landen hun investeringen in defensiecapaciteit. Nu de wapenvoorraden uitgeput raken en de behoefte aan nieuwe en geavanceerde technologieën toeneemt, zal de defensie-industrie de komende jaren aanzienlijk groeien.”*

[Amerikaans senator: “We krijgen waar voor ons geld in Oekraïne, zonder Amerikaanse slachtoffers”.](#)

De Europeanen worden geacht hun verouderde wapensystemen, tanks, vliegtuigen en raketssystemen in te zetten in Oekraïne waar ze vaak binnen enkele weken, soms dagen, door de Russen aan flarden worden geschoten. Willen de Europese landen niet zonder wapens komen te zitten zullen ze nieuwe moeten kopen, uiteraard bij de Amerikaanse wapenfabrikanten.

Een verloren bondgenoot

Geen Russische leider was zo pro-Europees als Vladimir Poetin. Al snel na zijn aantreden als president in 2000 uitte hij verlangens naar een pan-Europees veiligheidsconcept, gekoppeld aan intensieve culturele en economische samenwerking. Zijn voorganger president Boris Jeltsin, die zijn land per opbod aan het Westen verkocht, zei ooit tegen Jeffrey Sachs, toen Amerikaans adviseur van de nieuwe Russische regering: *“Wij willen een gewoon land worden. Handel drijven met Europa. Kunt u ons daarbij helpen meneer Sachs?”*

Dat wilde Sachs wel, maar terug in Washington kreeg hij te horen dat er geen belangstelling was voor een partnership met Rusland. Het land was verloren gegaan en nu was het de kans van de VS om het land onder controle te krijgen.

Tot in 2000 president Poetin aan zijn werk begon en de puinhoop die Jeltsin had achtergelaten ging opruimen. Poetin maakte een eind aan de uitverkoop van de industrie en grondstoffen aan het Westen. De welig tierende maffia werd van de straat gehaald. De zich verrijkende oligarchen aangepakt, waarvan sommigen zich later in de Westerse media als politiek dissident presenteerden.

Het beleid van Poetin maakte een einde aan de sluipende invloed van de VS op het land. En daar begon de animositeit te groeien. Deze werd voorafgegaan door het gevoel in het Westen dat met de val van de Sovjet Unie een einde was gekomen aan de multipolaire wereld. Het was volgens de Amerikaanse socioloog, politicoloog en filosoof Fukuyama het [“Einde van de geschiedenis”](#). Daarmee bedoelde hij dat er nu nog maar één systeem in de wereld dominant was en dat was de liberale democratie in combinatie met de vrije markt.

In de Verenigde Staten ontstond het gevoel dat alleen Amerika dit ideaal belichaamde en het land het recht had dit aan de wereld op te leggen.

Vermorzelende sancties

De Duitsers voelen wel dat zij in deze oorlog economisch de kop van jut zijn. Het was Donald Trump die al in zijn eerste termijn van 2016-2020 Duitsland dreigde de bouw van de Nordstream te blokkeren. Onder zijn presidentschap werd het Zwitserse bedrijf door hem onder druk gezet en moest hierom de aanleg staken. Een Russische aannemer zette het werk voort.

De [Duitse regering verhinderde](#) deze zomer de afronding van de EU-onderhandelingen over het volgende pakket sancties tegen Rusland. Volgens diplomaten in Brussel was het te wijten aan Duitse zorgen en verzoeken om wijzigingen dat het pakket niet volgens plan kon worden afgerond. Duitsland zit klem. Hun economie lijdt zwaar onder de sancties en dat is ook zo bedoeld. De scheve handelsbalans tussen de VS en Duitsland was president Trump al een doorn in het oog dat hij zou corrigeren. Dat gebeurt nu.

In 2023 bedroeg het handelsoverschot van Duitsland met de VS €63,3 miljard. Dit overschot verdween vrijwel geheel in het handelstekort met China €59,8 miljard. Via Duitsland financiert de VS dus indirect China. De VS profiteren sterk van de huidige oorlog in Oekraïne, zowel de wapenindustrie die miljardenopdrachten uit Europa krijgt als de zware aanslag op de Europese economieën ten gunste van de Amerikaanse economie.

De Europese landen zullen hun relaties met de VS en de NAVO moeten herijken. De oorlog met Rusland, zeer tegen de aanvankelijke wil van veel Europese leiders in, is een aanslag op haar economieën van historisch proporties. De verhouding met de VS is een van ondergeschiktheid en dienstbaarheid aan de Amerikaanse belangen. Zo horen vriendschappelijke relaties niet te werken.

En toen kwam Trump II

Met het aantreden van Donald Trump als president heeft zijn team waaronder Pete Hegseth (defensie) en Vance (vice-president) harde noten gekraakt in Europa.

Zo bracht Hegseth op 12 februari jl. in de Ukraine Defense Contact Group de door president Trump [aangekondigde boodschap](#):

“President Trump is duidelijk geweest tegen het Amerikaanse volk – en tegen veel

van uw leiders - dat het stoppen van de gevechten en het bereiken van een duurzame vrede een topprioriteit is. Hij is van plan deze oorlog te beëindigen door middel van diplomatie en door zowel Rusland als Oekraïne om de tafel te krijgen. En het Amerikaanse ministerie van Defensie zal helpen dit doel te bereiken.

We kunnen deze verwoestende oorlog alleen beëindigen - en een duurzame vrede tot stand brengen - door geallieerde kracht te koppelen aan een realistische inschatting van het slagveld. Wij willen, net als jullie, een soeverein en welvarend Oekraïne. Maar we moeten beginnen met te erkennen dat een terugkeer naar de Oekraïense grenzen van voor 2014 een onrealistische doelstelling is."

Het had natuurlijk de boodschap van het 'vredesproject Europa' moeten zijn, maar zo was het niet. Het kwam uit de mond van een vertegenwoordiger van het land dat jarenlang de hele oorlog heeft voorbereid en uitgelokt: de VS. Geen woord over de rol van de VS in de aanloop naar deze door de Europese landen, het Verenigd Koninkrijk uitgezonderd, aanvankelijk ongewenste confrontatie met Rusland.

Ook [de toespraak van vice-president J.D. Vance](#) kwam bij de Europese politieke elite hard aan. Stevige kritiek op de beperking van de vrije meningsuiting. Vooral de opmerking dat niet Rusland of China voor Europa het grootste gevaar was, maar Europa zelf.

Hij zei er dit over:

"Maar hoewel de Trump-regering zeer bezorgd is over de Europese veiligheid en gelooft dat we tot een redelijke regeling kunnen komen tussen Rusland en Oekraïne, en we ook geloven dat het belangrijk is dat Europa in de komende jaren een grote stap voorwaarts doet om in zijn eigen defensie te voorzien, is de dreiging waar ik me de meeste zorgen over maak ten opzichte van Europa niet Rusland, niet China, niet een andere externe actor. Waar ik me zorgen over maak is de dreiging van binnenuit, de terugtrekking van Europa uit een aantal van zijn meest fundamentele waarden - waarden die het deelt met de Verenigde Staten van Amerika."

Europa is radeloos

Geschokt en radeloos zoekt Europa naar een reactie. Het lijkt erop dat Europa nu twee vijanden heeft: Rusland én de Verenigde Staten. Wat moet er van de NAVO

worden als de VS minder belangstelling gaat tonen, of erger, zich geheel of gedeeltelijk uit Europa terug trekt? Volgens Trump moet Europa het nu zelf maar uitzoeken met Rusland. Veel Europese leiders putten zich nu 'mans' uit in oorlogsretoriek, alle aansluiting met de militaire en economische realiteit verliezend.

De oorlogstaal die media en politiek unisono uitslaan verbaast. Immers wie wil er oorlog en dan zeker met Rusland? Tot 2022 leverde het Russische Gazprom zonder politieke voorwaarden en zonder onderbreking gas tegen een redelijke prijs. Het stelde Europa en vooral maakland Duitsland in staat om te concurreren tegen grootmachten als de VS en China.

Nu zou datzelfde Europa, terwijl haar politieke 'meester' zich terugtrekt, zelfstandig een oorlog met Rusland willen. De vraag is waar wij getuige van zijn. Is het een collectieve verstandsverbijstering? Een groepsdenken waar geen ontsnappen meer aan is? Dit zou kunnen duiden op wat Gustave Le Bon in zijn standaardwerk over massapsychologie uit 1911 'Kollektivhalluzinationen' noemt. Volgens Le Bon verliest het individu in een groep zijn vermogen tot oordeelsvorming. Opgezweept in emoties kan een groep of massa tot alles worden aangezet, zelfs moord en plundering, stelt Le Bon.

Of zien we hier een geval van 'Fallhöhe' dat je in bovenstaande context vrij kunt vertalen als met 'het gezicht verliezen', je status verliezen. De Duitse filosoof Arthur Schopenhauer gebruikte de term het eerst. Na aanvankelijke weerzin tegen een conflict met Rusland, volgend uit een poging om Oekraïne (en Georgië) bij de NAVO te betrekken, zijn de Europese leiders onder druk van de Verenigde Staten toch meegegaan in het uitlokken van de huidige oorlog. Het hielp de oorlog mogelijk te maken door Rusland bij de Minsk-besprekingen om de tuin te leiden om ondertussen Oekraïne oorlogsklaar te maken. Nu is er geen weg meer terug zonder het gezicht te verliezen.

Of, als laatste optie, is het wellicht platte haat jegens president Poetin én president Trump om nu als een opstandig kind, beide tegelijk tegen de haren te strijken en hun pogingen te frustreren.

Weten doen we het niet. Misschien geldt voor elke speler, elke zelfbenoemde 'leider' wel een ander motief. In elk geval worden de echte eigen belangen totaal uit het oog verloren en brengen deze verdwaalde 'leiders' ons continent in meest

extreme risicovolle situatie sinds 1945. En de media helpen graag een handje als oorlogshitsers, zijnde gekochte instrumenten van de investeerders en financiers die baat hebben bij veel en lange oorlogen.